

VECKOBLADET

Fredag 16 februari

Utkommer fredagar 1996 22:e årg.

6

Lyxvillor - skämt eller allvar?

Många tycks ha studsat över Sydsvenskans artikel härom veckan att 'V i Lund vill bygga lyxvillor'. Många väljare undrar kanske vem partiet egentligen företräder, medlemmar undrar hur väl förankrat ett sådant utspel kan vara. Tyvärr är uttalandet från mig inte fullt så nytänkande och spirituellt som det först kan tyckas. Bakom döljs en trist utveckling med begränsat bostadsbyggande, ökande bostadsbrist och ökade sociala klyftor. Jag gjorde inte ett påstående om vad vänsterpartiet vill bygga, jag beskrev vad som kan byggas. Bakgrunden är följande:

Ett statligt byggande

Bostadsbyggande har under de senaste 30 åren i det närmaste fullständigt styrts av den statliga garanterade och skattesubventionerade finansieringen. I praktiken har det varit ett helt statligt byggande där kommunerna fungerade som lokala förmedlingsorgan och de formella byggherrarna, som HSB, Riksbyggen, LKF eller enskilda villaägare var hårt uppknutna till de statliga direktiven. Systemet var komplicerat och fick både goda och dåliga effekter men kort sagt innebär det att hög som låg fick finna sig i att bygga efter en medelklassig genomsnittsstandard där fattiga fick möjlighet till en relativt god standard i flerfamiljshus, rika fick

finna sig i lite trivialare typvillor än annars och framför allt den medelålders medelklassen fick vad den ville i gruppshusbebyggelse och bostadsrätter.

Social integration betraktades som en given ambition och ledstjärna i kommunernas arbete, oavsett politisk ledning. Alla godtog det då alla fick rysligt billiga bostäder i förhållande till de faktiska kostnaderna och sin faktiska betalningsförmåga.

För kommunerna innebar det att man fick en total geografisk styrning av byggande och stadstillväxt. Bostadsbyggandet blev i högsta grad politiskt då det var i de politiska församlingarna all makt kanaliserades. Själv är jag samtidigt imponerad över det sociala resultat som nåddes sedan efterkrigstiden samtidigt som jag kan se nackdelarna i form av dåliga incitament för hög kvalitet, uppmuntran till höga kostnader och brist på tidsdimension.

Dagens situation

De dåliga statsfinanserna har medfört att de senaste regeringarna arbetat för att minska, och på sikt ta bort, de statliga bostadssubventionerna. Avvecklingen kallas för "Danellsystemet". Utifrån en statlig budgetsanering kan detta kanske ses som rimligt men det får stora konsekvenser för landets kommuner. Sverige har i ett enda slag gått från den i särklass största

statligt/kommunala inblandningen i människors val av bostad och bostadsort till en relativt begränsad inblandning. Konsekvenserna kommer att märkas inom både socialpolitik, utbildningspolitik och näringslivspolitik. Den sociala integrationen kommer att minska, bostadsbyggandet kommer länge att vara lågt. En fortskridande socioekonomisk skiktning torde vara självklar.

Lokala perspektiv

Lokalt medför detta att kommunens agerande mer kommer att handla om att uppmontra eller försöka påverka andras initiativ. Att bara ha det kommunala planmonopolet som maktmedel medför att planförfattare och bygglovsgranskare nu för första gången skall försöka tvinga byggherrar att använda sina egna pengar på sätt de själva kanske inte vill. Så har det tidigare bara varit fallet med industri- och kontorshus och stadsarkitektkontorets låga profil i verksamhetsområden kan också beskådas på tex Gastelyckan. Byggherrarna kommer antingen att vara för stora och mäktiga, tex om Ericsson vill bygga personalbostäder, eller för små, "underdogs" som snickare Anderson som vill bygga sin egen villa av spillvirke, för att det skall bli politiskt möjligt att enväldigt

forts sid 4

Gentlemannens frukost:

Tjock emulsion

På åttitalet var det inte lätt att i centrala Lund hitta ställen där man kunde få en lätt frukost, t.ex. två koppar kaffe, en ostmacka, ett wienerbröd och en morgontidning. Som den tålmodige läsaren av VB:s rapporter vet har det verkligen hänt mycket på det området. Vi fortsätter oförtrutet vår kartläggning, även om vi ibland rör oss i gränsmarkerna.

Så även denna gång när det handlar om den lilla serveringen på Fokus. Det gäller inte den fysiska gränsen: Fokus ligger med marginal inom den historiska stadskärnan. Utan om att patrullen har tvingats tänja på kraven. Fokus serverar inga ostmackor, inga smörgåsar alls.

I gengäld tog vi en dubbel portion wienerbröd. Det var inte alltför lyckat. Det var små snabbbakade bröd med vaniljkräm, dvs. en gul emulsion vars riklighet nog var tänkt att kompensera bakverkets andra brister.

Det positiva var priset: tjugo kr, varav bara fem för det extra wienerbrödet, så man bör väl inte begära för mycket. Kaffet efterlämnade inga bestående intryck. Sydsvenskan fanns till läsning, alltid något men otillräckligt.

Positiv är också själva idén, att det finns en anspråklös servering vid den stora livsmedelsbutikens ingång, öppnad samtidigt med butiken, dvs. redan klockan åtta.

Gr

Minestrone i Toscana eller Mors dag på Tjärö

I dessa bråda tider då bokrean står för dörren är det inte lätt att stämma träff med en bokhandlare, men det blir betydligt enklare då detta sker på en närliggande krog. Efter en bit mat hade VB:s utsända ett engagerat samtal med Lena Lundgren från Boklådan. Jag hade då också fått äran att fira erhållandet av den nya lokalen som ligger på Klostergatan 8B i ett hus där den ärevördiga bokhandeln Lindstedts hade sina lokaler. Det var visserligen pappershandel i just denna lokal! Boklådan flyttar dit den 1 april - och det är inget aprilskämt!

Boklådan börjar sin rea redan kl 00.00 den 21/2 och håller då öppet till 02.00. Då finns det ett speciellt erbjudande: de som köper för 500 får Lotte Möllers 'Trädgårdens natur' gratis! En nödvändig bok för alla älskare av trädgårdar, det

är dock inte nödvändigt att ha en trädgård!

Lena plockade en bukett av böcker från katalogerna som härmed föräras VB-läsarna:

Årigen h a r d e t k o m m i t e n b o k a v o c h o m Virginia Woolf på rean. 'Din tillgivna Virginia'. Denna gång är det i form av brev till vänner och släktingar. Det är en mycket tilltalande bok med många foton och målningar av dessa personer. Lena berättade att boken följer hennes liv genom olika adresser. Virginias liv är mycket präglad av hennes mammas död som inträffade redan då V var

13 år. Även pappan dog relativt tidigt och därefter bodde hon ihop med sina syskon.

Genom brodern kom hon tidigt i kontakt med hans intellektuella och moderna vänner. De protesterade mot viktorianismen på olika vis bl a genom att relativt öppet leva i homosexuella förhållande. Visserligen levde man samtidigt i vanliga borgerliga förhållanden genom giftermål. Det är fascinerande att läsa hennes brev där det står meningar som "Jag tänkte att du snart skulle få bjuda mig hem till dig på middag..." osv. Det kanske är något som vi kunde lära oss istället för att känna samvetskväl över att vi inte själva bjuder hem andra!

En annan bok som engagerar mycket är Kerstin Thorvalls bok 'När man skjuter arbetare...' Lena har själv läst den nyligen och hon berättade att hon sträckläste den.

Det är en skakande skildring om hur den fina familjen offerar kvinnan från landet och låter inte henne få del av familjens mörka hemlighet. Hon kan inte komma ifrån honom efter-

som det ingår i hennes uppfostran att hålla fast vid honom eftersom hon valt honom! Denna bok är mycket stark eftersom den också är en försoning med Kerstins mamma. Många tog avstånd från Kerstin Thorvall efter hennes bok 'Det mest förbjudna', som är en uppgörelse med mamman. Titeln syftar på vad som samtidigt hände

forts sid 2

Lyxvillor, civil olydnad och EU

- Vi måste bli fler, och bättre utbildade, sa Mats Åstrand från Trelleborg, vänsterpartiets distriktsordförande, när han talade på det lokala årsmötet i lördags. Liksom Gudrun Schyman oroas han en smula över konsekvenserna efter 1998 års val av partiets nuvarande popularitet: det blir sannolikt många och tunga förtroendeposter att tillsätta runt om i kommunerna.

Lund har redan reagerat på uppmaningarna. 1995 ökade medlemsantalet efter fjorton års kraftgång och hittills i år har åtta nya medlemmar tillkommit, inklusive den som valdes i omedelbart efter mötet. Men den verksamhetsplan som årsmötet antog talar om fler värvningskampanjer.

Lyxvillor, normalbostäder eller inget alls?

Årsrapporterna från olika kommunala förtroendevalda föranledde som vanligt diskussioner. Först ut var Gunnar Stensson som talade sej varm för den motion han själv initerat, om att att göra Asmara i Eritrea till vänort. Det är bl.a. meningen att experter från svenska sektorer ska ge råd åt kolleger som bygger upp olika förvaltningar i Asmara, och Gunnar nämnde områden som miljö och skatter.

- Inte ska vi väl exportera vårt usla svenska skattesystem, med alla dess kryphål för de rika, opponerade sej Göte Bergström.

Göte gillade heller inte Mårten Dunérs, ordförande (v) i Lunda-fastigheter, utspel om att tillåta bebyggelse med dyra, styckebyggda villor i utkanten av S:t Larsparken. Bakgrunden är ju att nästan inga andra bostäder byggs för närvarande, och att kommunen borde se till att överklassen stannar inom gränserna men inte bygger alltför vildvuxet. Det var fler än Göte som klagade över Mårten och antydde att partidisciplinen borde förbättras. De som hade tagit del av Mårtens hela resonemang, t.ex. Thomas Schlyter, var mer nyanserade. Roland Andersson försvarade Mårtens debattfrihet men trodde att han hade fel i sak, att det nog skulle återuppstå en marknad för mer normala bostäder trots lågkonjunkturen och de avskaffade subventionerna.

Men Göte Bergström ville inte ha några bostäder alls vid S:t Lars och sade sej tala för en stor opinion i stadsdelen. Hellre höghus vid Östenväg.

Vänsterpartiet ska ha kongress i maj och årsmötet behandlade hela 14 motioner dit. Åtta antogs som organisationens egna, bl.a. om höjd bensinskatt, pappautbildning, idégrupp inför 2000-talet och omvandling av det nuvarande kvinnopolitiska utskottet till ett könspolitiskt med plats för män.

Till de motioner som avvisades hörde en från Rolf L. Nilson som

ansåg att vänsterpartiets Europapolitik hade fått en "onödigt ensidig anti-EU-inriktning" och ville stimulera en partidebatt om vänsterpolitik "inom och genom EU". Rolf tog det ovanliga steget att uppmana mötet att inte godta motionen, eftersom han menade att den knappast uttryckte en majoritetsuppfattning bland medlemmarna i Lund. Så skedde inte heller: mötet tog avstånd från brödtextens motivering fast instämde i yrkandet på mer debatt. Motionen får alltså gå till kongressen som enskild, men ett antal välkända medlemmar slöt upp bakom Rolf som under-tecknare. Stämpeln på Lund som ett "EU-fäste" kommer nog att finnas kvar på en del håll i partiet.

SVårt försvara i teve

Den längsta och kanske mest intressanta debatten gällde en annan av de avslagna motionerna. Det var Kristian Wahlgren som, gentemot programkommissionens förslag, ville behålla partiprogrammet nuvarande, förstående skrivning om civil ohörsamhet.

En grupp bland debatttagarna tyckte som Kristian. En annan menade att civil ohörsamhet inte var förenlig med partiets nuvarande bekännelse till den parlamentariska ordningen. Mellangruppen menade att denna ordning inte var något perfekt system och att historien visade att civil ohörsamhet kunde vara ett nödvändigt medel för att

åstadkomma reformer, men att detta knappast kunde sättas på ord i en programtext. Den senare uppfattningen delades av Ulf Nyman som deklarerade:

- Jag vill inte i nästa valrörelse se partisekreteraren sitta i teverutan och försöka förklara vad partiet egentligen menar med ett stöd för civil olydnad.

Ordförande Göran

Vänsterpartiet i Lund har åter en ordförande. Han heter Göran Fries, i dubbel måtto fritidspolitiker, tillika vice ordförande i kommunalnämnden Torn. Valberedningen ville på olika sätt stärka banden mellan styrelsen, kommunalpolitiken och kommunalnämnderna, och åtminstone fem av de nio i den nya styrelsen har någon form av uppdrag i de senare.

Nya eller nygamla i styrelsen blev Peter Bengtsson (aktiv i högskolevännern), Olof Norborg och Rashid Mujde.

Mari Jyrinki Fransson tar över posten som kassör. Hon får förhoppningsvis en större partikassa att förfoga över än företrädaren. Årsmötet uppmanade nämligen innehavarna av kommunala förtroendeuppdrag att avstå en fjärdedel av arvodet till partiet, efter avdrag för skatt och omkostnader.

Gr

Minestrone...

forts. fr. sid. 1

i Ådalen och som väckte många människors vrede. Däremot var det ingen som brydde sig om kvinnan som vid samma tidpunkt offrades i sitt äktenskap!

Maria Cobbold-Hjörnes bok 'Guppi till kvällsmat' handlar om förhållandet mellan en dotterdotter och hennes mormor. Mormor har blivit placerad på hemmet eftersom hon inte klarar sig själv längre. Men hon har kommit dit för tidigt, dvs hon är inte tillräckligt dålig för att varken hon eller dotterdottern ska stå ut med det. Lena drar en parallell till när hon själv kom till Lund och då arbetade på Ribbingska. Där blev de gamla kvinnorna behandlade som små flickor med rosetter i håret och fick se på barnprogram på TV!

I boken räddar huvudpersonen så småningom sin mormor från hemmet.

En författare från den verkliga franska eliten är Annie Ernaux vars bok 'Kvinnan' är med på rean.

Hon har växt upp med sin mamma som hade en liten speceriaffär. Barnen fick hålla sig innanför

skynket och de upplevde hur mamman var två personer, ständigt leende mot alla kunder framför skynket vilket sen föll av henne tillbaka hos barnen. Det är en känslig skildring av den intellektuella kvinnan som försöker

förstå sin mammas förhållanden. Men med tanke på alla de som funderar på sommarvandringen i Toscana i sommar ville Lena särskilt ta fram boken 'Året i Toscana'. Författaren, Elizabeth Romer bodde ett år hos en familj i T mot gränsen till Ungern. Hon har följt deras liv och framförallt skildrat deras liv genom maten. Tex har hon skildrat hur mannen i familjen lagar minestrone - som betyder stor soppa! Han lägger ner en massa godsaker i soppan allt under protester från kvinnan i familjen som tycker man kan använda enkla grönsaker som grönkål!

Det finns två kategorier av kokboksfanatiker. Den ena vill ha mycket bilder och läsa steg för steg hur man gör. Den andra vill läsa sig

till det och mer känna/dofta sig till hur man gör. Denna bok tillhör givetvis den senare! Apropå detta är det viktigt med dofter, det vidgar upplevelsen av kultur bl a. Vi kommer väl alla ihåg doften från kastanjerna som rostades utanför Boklådan den 30 november förra året!

Till sist räckte Lena fram 'Klassiska hotell och äkta pensionat'. Tack vare den boken bestämde Lena sig för att fira Mors dag ihop med familjen i Sjöboden på Tjärö häromåret. Hon slog upp boken och såg en bild på denna bod och ringde genast och bokade (därtill en buffé i stora matsalen på själva dagen!). Vi kom också att prata om andra härliga upplevelser av ställen som pensionatet i Mörtfors, men som inte kommit med i denna bok! Boken är alltså helt oemotståndlig.

Alltså besök Boklådan på onsdag eller faxa/skicka in en beställning till Boklådan så du inte missar någon godbit i år heller.

KB

Lundacyklistens vintermåndagsmorgonklagovisa

Snöstorm och kyla
Slirar med däcken
Vargarna yla
Fryser om häcken

Noak

Äras den som äras bör.

Visst är Larry Andow en handlingens man. Och visst är det han som donerat Fällman till ledamöterna i fullmäktige. Men! Det har kommit till stånd på initiativ från Vänsterpartiet. V lämnade under pågående sammanträde in en handskrivna motion om att slopa engångsmuggarna i fullmäktige och istället uppmana ledamöterna att medtaga egen mugg. Motionen var undertecknad även av S, Mp och C (som ångrade sig sedan, men då var det så dags). Larry såg framför sig en debatt i fullmäktige om vem som var miljövänligast, ännu mer miljövänligast eller om miljövänlig ytterligare ännu mer miljövänlig snabbt skulle anta löjeväckande vändningar så så här:

-Snälla dra tillbaka motionen och skriv en skrivelse på samma innehåll ställd direkt till mig, så skall jag ordna den saken.

Vi inkom med en sådan och se, redan nästa sammanträde var engångsmuggarnas saga all! För övrigt kan man, om det känns bättre så, med en femtioöring lätt avlägsna alla spår av HSB.

Cecilia

Vänsterpress

Vänsterpress är en tidning, som alla medlemmar i vänsterpartiet får, men som även andra kan prenumerera på. Vänsterpress kommer ut med 16 nummer om året. Den skickas med B-post och har lång pressläggningstid vilket gör att den idag inte fungerar som nyhetstidning men däremot som ett organ där diskussioner kring partiets politik kan fördjupas och föras ut nationellt.

Extern nyhetstidning?

Enligt ett förslag till informationsplan för vänsterpartiet, som partistyrelsen ska behandla den 23 februari, ska Vänsterpress utvecklas till att bli en extern nyhetstidning. Detta är en satsning som enligt förslaget redan har påbörjats. Under det senaste året har den skickats till i princip alla svenska tidningar med mer än 50.000 i upplaga, samt många facktidningar.

På lång sikt vill förslagställarna gå över till veckoutgivning med A-post, ge tidningen ökade resurser och fler medarbetare.

VP som pressmeddelande

Tilltaget att skicka Vänsterpress i sin nuvarande form till annan press tror jag inte är särskilt lyckat, men någon utvärdering av detta är inte presenterad. För partiets utriktade information borde man istället diskutera hur man utvecklar pressmeddelandena och andra typer av mediakontakter.

Jag har aldrig hört eller sett Vänsterpress citeras i media. Bildts

Veckobrev hör jag ofta citeras. Det kan ju bero på politisk bedömning, men frågan är om inte speciellt riktad mediainformation, som koncentrerar sig på aktuella viktiga politiska frågor och klargör partiets position, är smartare än Vänsterpress med sin obestämda karaktär av medlemsblad som leker riktig tidning.

Vänsterpress redaktör gör nu reportage om det ena och det andra. Ofta rappid skriver och med klar vänsterpartistisk tendens, men utan den aktualitet och den direkta partipolitiska ståndpunktsdeklaration, som väl är vad andra nyhetsmedia skulle kunna vara intresserade av.

Ett Veckoblad?

Visst är det bra med Veckoblad. Det är ju riktigt att inte Vänsterpress fungerar för att föra ut aktuell information. Det framgår inte av förslaget till informationsplan om man diskuterat ett enklare veckoblad till medlemmarna.

Lunds Veckoblad är numera en från partiet fristående tidning. Den har lyckats komma ut regelbundet i tjuo år producerad helt med obetalda redaktörer och skribenter. Är det alldeles orimligt att tänka sig att en aktiv Vänsterpress-redaktör som jobbar heltid kan få in bidrag från medlemmar och andra debattörer, utan att som nu betala frilansande journalister? De bör kunna få tillstånd att klippa ur Veckobladet och ur florän av lokala partiblad. Ja, det är nog en riktig bedömning att sådant aktivistgrundat arbete är svårare på riksnivå än på lokal nivå.

Det är inte lätt för vänsterpartiet att lösa informationsbehovet till medlemmarna. Det blir dyrt med produktion av informationsmaterial och porto. Men hur vi bäst löser det och hur ett medlemsblad ska se ut är en debatt som får fortsätta.

En ny Ny Dag?

Vänsterpartiet hade en gång en tidning som hette NyDag. Den fungerade med en självständig redaktion men med ekonomiskt stöd från partiet. Den lades ner bland annat med argumentet att partianknutna tidningar hörde till det förgångna. Flamman, som var fristående, passade då många i partistyrelsen bättre. Den har sen dess för många fungerat som partiets debattorgan, men många andra får på så sätt inte del av debatten.

Det är svårt att ta allvarligt på förslaget att steg för steg bygga upp en extern nyhetstidning inom partikansliet och med partisekreteraren som ledarskribent.

Vill man starta en ny Ny Dag, som heter Vänsterpress, så bör det bli en fristående tidning och villkoren för den med presstödet och annat bör utredas särskilt och inte blandas ihop med partiets informationsbehov. Tanken på att utveckla Vänsterpress till att bli en extern nyhetstidning menar jag vara helt fel.

Men jag tar gärna emot synpunkter på detta.

Ann 046 147505 el 018 562203

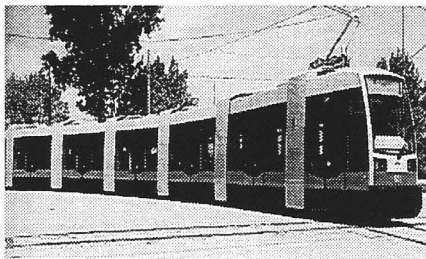
Tåg till Bryssel: en slutkommentar

Karin Svensson Smith skriver i VB nr 4 att hon verkligen försökte boka en sovplats på tåget till Bryssel inför Kommunikationskommitténs studieresa dit, men att det var fullt. Därmed visade hon sin vilja att ta tåget. Jag hade alltså fel och ber härmad om ursäkt. Jag konstaterar också att hon därmed egentligen inte hade behövt motivera sin flygresa ytterligare inför mej och VB-läsarna, och beklagar att jag inte tipsade henne om tåget till Amsterdam där det kanske fanns plats. Med det hade hon hunnit till det holländska studiebesöket.

Sign. pr säger för sin del att sovtåget till Belgien är i uselt skick, dåligt belagt och i praktiken redan nedlagt, varför han uppmanar Brysselresenärer att ta flyget. Vidare rekommenderar han mej att ta reda på varför tågförbindelsen har missköts så.

Jag ska antydga en förklaring. Samtliga västeuropeiska järnvägsbolag har länge varit i kris på grund av konkurrensen med flyg och bil, men också på grund av gammalmodighet och institutionell tröghet. (Ett aktuellt exempel på

det senare: de franska lokförarnas pensionering vid 50 år, som de framgångsrikt hävdade under den stora strejken.) På grund av miljödebatt och allmän opinion har det emellertid (gudskelov!) inte varit möjligt att lägga ner järnväg i den utsträckning som hade varit

ekonomiskt befogat. Tvärtom har debatten och den politiska opinionen äntligen lett till en renässans för järnvägen i land efter land, med bl.a. snabbtåg och nya banor, som vi ser även här i Sverige.

Men det handlar om nationella (och regionala: t.ex. ompågatågen) opinioner och nationella (eller regionala) beslutsfattare. Den internationella persontrafiken på järnväg är i allmänhet svårt olönsam och järnvägsbolagen

avvecklar den nu i rask takt, för att leda över resurser till de nationella satsningarna. Det finns ingen tillräckligt stark internationell organisation som tar ansvar, ingen stark internationell opinion. De som åker tåg över gränserna är unga tågluffare, fattiga utvandrare och vilsna idealister och/eller entusiaster - inga starka påtryckargrupper precis.

Samtidigt är miljöskålen till att välja tåget precis lika starka internationellt som nationellt. Detta är en fråga som vänsterpartiets EU-parlamentariker borde uppmärksamma. Tills vidare är det bra om politiker, experter, journalister och andra viktiga opinionsbildare övervinner olägenheterna och åker tåg så att de förstår problemet.

Turboprop är kanske bättre för ozonskiktet än jet. Men växthuseffekten bidrar torbopropmotorn till likafullt.

Den 7 januari gick det sista direkttåget från Lund till ett utland i och med att sovvagnarna till Oslo drogs in.

Gunnar Sandin

I huvudet på en kommunal-politiker

Man kan inte vara vän med alla alltid.

Vårt nuvarande transportsystem bidrar till ökad förorening av luften som hotar att förändra vårt klimat på ett sätt som rubbar förutsättningarna för människans existens på jorden. Ett ganska allvarligt problem med andra ord.

Detta har föranlett vänstern, miljöpartiet och socialdemokraterna i Lund att på allvar försöka ta det kommunala ansvaret. I ett dokument benämnt Lunda-MaTs där MaTs står för miljöanpassat trafiksystem påpekas bl. a. att Sverige, och då också Lund, har åtagit sig att kraftigt minska sitt bidrag till växthusgaserna, närmare bestämt med 80 % fram till år 2000. För att uppnå detta konstateras att man inte kan fortsätta bygga ut vägnätet. Vidare att transportsättet till och inom Lunds innerstad måste förändras. Spårbusen trafik måste ersätta bilar och bussar. Etablering av bilpooler måste stimuleras. Dessutom fastslås att kommunaldelsnämnderna bör arbeta för att den lokala servicen skall vara så fullödigt som möjligt. På detta sätt minskar folks benägenhet att ta bilen till närmsta stormarknad för sina veckoinköp. Och nu närmar jag mig det som skulle vara poängen med denna fundering.

Poängen

De olika partiernas företrädare har i veckan fått en inbjudan från handels företrädare i Lund att närvara på ett möte där bl. a. stadsplanering i Jönköping skall presenteras. Nu är väl inte lunda-krämmarna speciellt intresserade av Jönköping i sig. Syftet är naturligtvis att till politikerna uttrycka oro inför de, som man ser det, ödesdigra förslagen till förändringar i Lunds innerstad. Där menar jag att vi som vill förändringar måste påpeka att vi naturligtvis inte kan ta ansvar för varje enskild handlare. Vi bör också, för att inte få hela kåren emot oss, visa på vad som egentligen hotar innerstads-handlarna. Det är naturligtvis inte folks begränsade möjligheter att ta bilen fram till affärsdörren. Istället är det tillkomsten av nya, med bil lättillgängliga stormarknader utanför tätorterna. Men, om man samtidigt som biltrafiken minskas i innerstan arbetar för att bygga ut servicen i kommundelarna, försämras förutsättningarna för nya, och redan etablerade, stormarknader. Människor kan göra sina dagligköp i närheten av bostaden. Till centrala Lund åker man när man vill handla sånt som fortfarande inte finns i kommundelen, njuta av den medeltida stadsbilden, ta del av kultur-aktiviteter, träffa människor i vimlet på Mårtens-torget osv.

För övrigt anser jag att Mobilia bör läggas ner!

Sven-Bertil Persson

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

I SDS den 1 februari kan vi läsa att Mårten Dunér, vänsterpartist och tillika ordförande i Lundafastigheter, lägger fram ett förslag på att kommunen ska styra så att det byggs ett nytt villakvarter på S:t Lars med stora, exklusiva hus avpassade för dem som har råd att kosta på sig en lyxbostad.

Hans förklaring till detta tilltag baseras på ett enkelt resonemang, som i och för sig kan tyckas logiskt: Borttagandet av de statliga subventionerna leder till att boendet blir dyrare. Det blir då bara de som har gott om pengar som kan investera i nybyggda hus och de nöjer sig inte med "vad som helst" (dvs det som för majoriteten av stadens befolkning räknas som en normalbostad.) Slutsats: Kommunen bör styra så att det byggs för dem som har råd och det innebär att man ska bygga vackra hus.

Det är svårt att förneka att inte dessa förutsättningar är sanna, och frågan är därför inte om Mårten Dunér har fel när han menar att alternativet till uppförandet av de exklusivare husen är att det inte byggs något alls i kommunens regi.

Frågan är om det är denna politik Vänsterpartiet skall driva?

Lund har idag en stor brist bl a på bostäder avpassade för ensamstående, studenter och unga människor, som inte har råd att köpa sig någon bostad. I centrum går det att hyra ut allt ifrån minimala inackorderingsrum till källarutrymmen till ockerpriser. Det finns "hyresvärdar" som har kommit på att större lägenheter drar in mer pengar om man hyr ut rummen ett och ett till desperata studenter som inte har så höga krav på sitt boende, än till familjer. Varje år ökar antalet studenter på universitetet, i en takt som vida överskrider utökningen av antalet studentbostadshus. Vi i Ung Vänster ställer oss frågande till om det inte ligger mer i partiets intresse att kämpa för att häva bostadsbristen, som berör majoriteten av befolkningen, än att engagera sig i att skapa bostäder åt folk som knappast har några problem att hitta någonstans att bo.

Vänstern bör naturligtvis kämpa för att bygga vackra hus, men att det byggs vackra hus för alla!

Mårten Dunérs förslag ligger inte särskilt väl i linje med

vänsterns ideologi och vi undrar om det verkligen är ett förslag som partiet som helhet ställer sig bakom? Eller är det så att ingen vill uttala sig negativt för att man inte vill verka splittrade?

Att arkitekten Mårten Dunér vill rita lyxvillor är väl inte underligt och man kan förstå att folk hellre ser att folk bor väl i avpassade, genomtänkta bostadsområden, än i kataloghus på så kallade fribyggen, men dessa hans omtankar om den arkitektoniska miljön borde sträcka sig lite längre än vad de gör idag...

Kräv istället att det satsas på upprustning av de befintliga miljöerna i ytterområdena, så att dessa inte förslummas och alla får en chans till ett trivsamt boende!

Acceptera inte läget som det är idag, utan arbeta för att kommunen ska stå för de hus som aldrig kommer att uppföras i privat regi, trots att de behövs!

Ung Vänster i Lund

Lyxvillor...

Forts fr sid 1

bestämma deras takfärg. Kommunen måste i så fall ha en mycket självklar auktoritet som ger fördelar även för byggherrarna att följa.

En förändrad kommunalpolitik

Följande handlingsalternativ framstår nu som möjliga för kommunerna:

a) aktivt kämpa emot, hävda den traditionella, styrande, utjämnande mellanhandsrollen och medvetet försvara för de berömda/berytade marknadskrafterna att göra sig gällande.

b) medvetet begränsa sin roll i tillhandahållande av såväl mark och planeringskompetens som service (daghem, skolor, äldreomsorg, gator, belysning etc) och inrikta sig på "fattigvård" i olika bemärkelser. M a o inte heller aktivt kunna verka för infrastruktur- och näringslivsutveckling.

c) aktivt spela med i det nya systemet, hävda en ny roll som den mest lyhörda, seriösa, långsiktigt hållbara och kompetenta mellanhanden. Acceptera, men försök mildra den sociala och ekonomiska skiktningen och använda den kommunala kompetensen för att optimera resursutnyttandet ur samhällsekonomiskt eller åtminstone kommunalekonomiskt perspektiv.

Inget alternativ ger något större utrymme för varken en vänster- eller högerpolitik. Alternativ a) ger visserligen en vänsterpolitiker rena

händer men inte dess invånare någon bättre framtid. Alternativ b) kan kännas "politically correct" för en liberal men underlättar inte för en näringslivsutveckling. Alternativ c) kan kännas som det personligt hederligaste för den trängde politikern oavsett färg, men skapar knappast någon rusning till valurnorna i nästa val.

Konsekvenserna för Lund

Jag menar att vi inte bara skall bli fångna av denna situation och ge upp alla kommunala ambitioner. Väljer vi alternativ a) eller b) ovan har vi gett upp inför marknaden och inser inte det behov av offentlig styrning som både medborgare och marknad behöver. Istället för att sluta planera, acceptera att inget byggs i en stad med ökande bostadsbehov och låta initiativet tas av enskilda entreprenörer eller kapitalintressen, bör man försöka skapa en stadsplanering enligt c) som kanske blir svår att formulera men som kan mildra effekterna av nyordningen och skapa förutsättningar för ett bättre byggande när tillfälle ges. Då de som förväntas flytta in i traditionell gruppbebyggelse inte har råd och de som har råd inte vill bo så trist återstår inte mycket att fundera över än var och hur dessa mer exklusiva bostäder som går att bygga skall uppföras. Då skapas måhända en rörelse inom bostadsbeståndet som via många byten genererar en ledig tvåa på Linero för den unga studentfamiljen. Vi skapar också bättre förutsättningar för att verkligen få till stånd denna bebyggelse. - Jag är rätt övertygad om att Gad Rausing inte skulle byggt sin vackra Anshelmvilla på Helgonavägen om han riskerade att dåvarande grannen, professor Malmberg, skulle uppföra en mexitegelpudding med glaserat tak fyra och en halv meter från hans tomtgräns. Alternativ c) blir alltså en modern motsvarighet till när en fattig dansk kung i nåder lät fyra av sina rikare adelsmän uppföra fyra palats i centrala Köpenhamn, så länge de byggde enligt hans direktiv. Resultatet är Amalienborg. Kan vi få överklassen att bygga sig vackrare villor har vi både gjort staden allmänt trevligare och höjt ribban för byggindustrin den dag det är dags för ett socialt initiativ igen. Alla inser vad de tjänar på det och kan böja sig även inför även en svag överhet. Moderaternas naiva nyliberala dröm om "fribebyggelse" med fri planering är till skillnad mot detta en produkt av ett system där staten garanterar värdet på huset och kvaliteten ointressant.

S:t Lars då?

Förslaget att bygga en 'professorstaden 2' på Landstingets mark på Barn- och ungdomskliniken och Brukshundsklubben (inte i grönområdet) är orsakat av en sådan här situation. Marken är relativt dyr, byggandet är dyrt, subventionerna små och den typ av gruppbebyggelse som är skisserad är inte ekonomiskt möjlig att sälja. Alltså blir den inte av. Alternativet är då att göra ingenting och vänta på att någon annan köper den för att exploatera den utanför vår kontroll, eller att vi försöker styra utvecklingen. Vill vi det, är S:t Lars ett bra alternativ. Vi har ett område vars läge till ån och eventuella verksamheter på sjukhusområdet är attraktivt och lockar köpare, samtidigt bryter vi trenden med 'fina' kvarter på öster genom att få villor i sydväst, Lunds traditionella 'arbetarområde'. På så vis motverkar vi att få en social skiktning inom stan och dess skolupptagningsområden, något som fördärvat Malmö redan idag. Rent miljömässigt medför större villatomter en grönare och mer successiv övergång från höghus till den gröna dalgången. Klostergårdens bostadsområde blir bättre än med tidigare planer, deras service- och skatteunderlag ökar. Närheten till utbildning för hundar och vård av ledsna barn minskar kanske, något som jag tror att de kan hjälpa upp med bättre bussturer.

Mårten Dunér

MÖTE MÖTE

Kompol: Möte på partilokalen må 19.2 kl 19.30. Regeringen presenterar snart propositionen om förändrat bidragssystem. Bl. a. föreläs förmodligen att riksnormen försvinner. Dessutom lär kraven på bidragstagaren att ställa upp på olika slag av sysselsättningsprojekt bli hårdare. Vad tycker vänsterpartiet? Kom till partilokalen och diskutera Röda kapellet Rep 18.2 kl 18.45, se förra VB.

VECKOBLADET

Detta nummrigjordes av Karin Blom, Marianne Sonnbj och Bodil Veige.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdag e. 18 till fax 046-14 65 82. Manus mottas gärna på 3,5" diskett i Word eller WP för Mac eller PC. Telefon till redaktörerna: Karin Blom 046-141612 Rolf L Nilson 046-129044 Thomas Schlyter 046-14 75 05.